

SLACHTVEE

Slachtee

©2015 Stefaan Van Laere & Uitgeverij Partizaan/BOXPress

ISBN: 9789462952607

NUR: 301

www.stefaanvanlaere.be

www.partizaan.be

www.boxpress.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

STEFAN VAN LAERE

Slachtvee

roman

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS
www.partizaan.be www.bboxpress.nl

Proloog

*Het was gruwelijk.
Het was verschrikkelijk.
Het was zinloos.
Zoveel bloed.
Zoveel ingewanden.
Hij keek.
Hij genoot.
Hij besepte dat hij te ver was gegaan.
Veel te ver.
Maar hij had geen keuze.
Het was zijn lot.*

Een toorts van ijs

1.

Waarom konden de dagen niet worden teruggezet, als de wijzers van een goed geoliede, geluidloze klok?

Zijn handen, slank en bleek, waren niet aan het zware werk gewend. Ze hingen slap langs zijn lichaam. Hij keek verstrooid, met grauw, benauwd gezicht.

Soms droeg hij een grijze muts om de kale plekken in zijn haar te bedekken.

(Alles is grijs, ook mijn schaarse kapsel.)

Hij sloeg ergens linksaf een straat in die hem niet bekend voorkwam. Hij moest voortdurend op zijn hoede zijn, als een schichtige ree die slechts één angst kende: de klauwen van het roofdier dat daar buiten ergens geduldig loerde op de prooi.

Hij was een stoffelijk omhulsel.

“Kom Bernard,” zei iemand welwillend, met ogenschijnlijk bezorgde stem, “je gaat hier toch niet blijven staan, buiten in de regen? Straks vat je nog kou.”

Hij knikte afwezig, en bleef zijn blik ergens in de verte op een niet nader bepaald punt fixeren. Kon hij zich ooit nog onttrekken aan de glibberige tentakels die lagen te wachten om hem voorgoed op de knieën te krijgen? Want verzet, wist hij, verzet leverde niet veel op, hooguit een wijle uitstel van executie, zonder dat er iets veranderde.

Hij wandelde met grote, veel te grote stappen verder en keek ongeïnteresseerd naar de mensen die passeerden. De mensen die krampachtig probeerden te doen alsof ze belangrijk waren.

De werkloze, radeloze veertigers met de dikke buiken en de gouden ringen, en de verbleekte tatoeages van Linda, en Ann, en Lutje; de ene naam al wat breder uitgesmeerd dan de andere, en hoe meer liefjes erbij kwamen hoe kleiner de letters wegens acuut plaatsgebrek werden. De potsierlijk hengstige adolescenten met hun verwaande blikken, nog in de illusie dat ze de wereld zouden veroveren.

De Turkse vrouwen met als enig ideaal zo vaak mogelijk moeder te worden zonder dat ze ooit uit vrije wil naar het hitsige kruis van hun echtgenoot hadden getast.

De kwabbige huisslonzen met hun krulspelden, en op 28 al een doorhangende boezem van teveel kinderen en cholesterol.

Snoevende mannen wiens voornaamste ambitie van de dag erin bestond zo snel mogelijk te weten te komen wie bij de Buffalo's de doelpunten in een onbeduidende oefenmatch in Luxemburg had gemaakt, ze hadden hun gsm al in de aanslag, en waarom die ene spits wel gescoord had en de andere niet.

En heel uitzonderlijk ook iemand die het gemaakt had en kwam pronken met zijn BMW en gouden Pontiac, en natuurlijk zijn met juwelen behangen echtgenote, en de occasionele slippertjes met de vrouw van zijn notaris, en de dochter van de notaris, en in zijn dromen ook het zoontje van de notaris.

En nog veel meer mensen die kleurloos door het leven gingen. Het leven dat hen werd opgedrongen, zonder een splinter vrije wil.

Uit de stinkende opslagkamer waar de niet voor menselijke consumptie geschikte varkensdarmen lagen, klonken de harde geluiden van mensen die werd afgekat door andere mensen die hun macht wilden laten gelden. Ze liepen rond in blauwe versleten kielen, besmeurd met dikke bloedvlekken en ondanks het hardnekkig wassen eeuwig geurend naar de dood. Toch, merkte Bernard verbitterd op, leken ze nog te kunnen lachen en grappen, zonder gêne, zonder scrupules.

“Opschieten Bernard”, knorde Marc. “Het is tijd, straks maakt de ploegbaas weer van zijn oren.”

“Ja”, zei hij kregelig, als werd hij bruusk uit een zalige droom gewekt.

(Laat me met rust. Ik hoef die misplaatste bezorgdheid niet. Rot op!)

Alles was lawaai, *noise*. Het krijsen van de tegenspartelende dieren die aanvoelden wat met hen ging gebeuren; de puffende vrachtwagens met de geur van nog warm vers, nog ongezouten vlees. De uitgebluste werknemers met hun walgelijk aroma van zweet en goedkope pruimtabak.

Er liepen mannen rond die wel versteend leken, met hun uit ruwe graniet gehouwen koppen vol bulten, uitgezet door veel te veel bier en een lijf dat hoofdzakelijk uit vet leek te bestaan, hun handelsmerk.

Uit hun woorden en daden bleek alleen maar onbenulligheid en onverschilligheid, alles wat ze deden gebeurde met het verstand op oneindig. Tegenover hun meerderen gedroegen ze zich overdreven onderdanig, als eersteklas gatlikkers. Soms was het alsof ze op het punt stonden kwispelstaartend op te zitten en pootjes te geven.

“Kijk Bernard eens,” stootte Bert de ploegbaas Marc aan, “hij is er weer met zijn gedachten niet bij.”

“Ach, hij heeft het moeilijk, Bert”, zei Marc ter verdediging.

“Wie niet?” geeuwde Bert een te dronken nacht weg, “wie niet.” Zijn adem rook onmiskenbaar naar jenever en pepermunt, en dat was opmerkelijk. Normaal dronk hij bijna uitsluitend pure tequila met hooguit een wolkje citroensap, maar zonder zout. De diepe groeven op zijn voorhoofd leken wel door de banden van een tractor veroorzaakt.

Achterin, daar waar soms druk werd gekeuveld, daar waar ze in het geniep blikjes bier uit de Aldi dronken en zware Bastos rookten die door bevriende vrachtwagenchauffeurs werd binnengesmokkeld, daar kon Bernard een zeldzame keer tot rust komen.

Hij maakte zich althans graag wijs dat hij er veilig was voor hun bescheiden blikken. Dit terwijl ze elkaar grijnzend toelachten, knikkend in de richting van *het kot* zoals Bert het noemde. Bernard bracht er bijna altijd zijn volledige pauze door, ineengedrongen, afgezonderd van de anderen. Soms vroeg hij zich af of deze gore negorij geen verzinsel was van zijn wankele geest.

“Let’s go crazy”, imiteerde Bert op lachwekkende wijze een van die vele negroïde zangers van MTV. Zijn guitige varkensoogjes straalden niet te stuiten zelfvertrouwen uit. Hem kon niemand wat maken, hij was een neef van Hubert De Grote Baas en leidde de ploeg naar eigen goeddunken, zolang de productie maar op peil bleef. Hij tikte grijnzend met zijn zwaar beringde hand tegen de deur.

“Gaat het beetje vlot daarbinnen, Bernard?” Intussen knipoogde hij naar iedereen die maar in zijn buurt kwam, als wilde hij de indruk wekken dat hij wist hoe Bernard aan te pakken. Hij, de grote mensenkenner zonder wie de wereld eenvoudigweg zou ophouden te draaien.

Bernard knorde iets in het kot, een paar onverstaanbare klanken die misschien een woord vormden. Hij streek zijn handen onophoudelijk langs de ruwe kiel, tot ze tintelden en ruw waren geschaafd.

(Bloed, overal bloed. Dik, gestremd, klonterig. Het plakt. Stinkt.)

“Berna-hard”, zei Bert op treiterige toon, zoals alleen hij dat kon, een toon die iedereen de gordijnen injoeg. “De pauze is voorbij! De beestjes wachten al op je!”

En natuurlijk stond Bert te glunderen toen Bernard met een rode kop weer te voorschijn kwam, een of andere giftige opmerking brandend

op zijn tong. Hij stootte Marc aan en wees naar Bernard die naar de toppen van zijn vuile schoenen staarde. Ze lachten met hem, allemaal. Zelfs Toon, die suikerziekte had en anders altijd in zichzelf gekeerd gelaten het kruis dat zijn dagelijks bestaan was droeg.

En Bernard, hij klemde zich als een drenkeling vast aan het elektrisch pistool met de lange draad die hij rond zijn pols krulde. Hij trok de veiligheidspin terug, riep luidkeels “ja!” terwijl Marc het rund met zalvende stem op het platform leidde. Hij plaatste zonder te kijken het pistool in een vloeiende beweging tegen de kop van het angstige dier, wendde de blik af en zag hoe Bert genietend en grijnzend stond toe te kijken, haalde dan de trekker over. Een luide, weezinwekkende smak, het veel te vertrouwde geluid van stuiptrekkende poten. Hij kon letterlijk ruiken hoe het dier doodging.

“Hiep hiep hoera!” riep Bert terwijl hij een rondedansje maakte. Hij stootte het rund aan met zijn voet in de weke buik die nog samentrok. Hij vergewiste er zich van dat Hubert De Grote Baas niet in de buurt was en stak rustig een sigaretje op, gooide de nog brandende lucifer achteloos op de grond en blies de rook van het eerste trekje in Bernards gezicht.

“Pas toch op Bernard, dat ge uw kleren niet vuil maakt!” spotte hij, en wees naar diens broek die onder het bloed en de uitwerpselen zat.

(Leven, en dan natuurlijk de dood. Kerven en hakken en steken, en dan niets meer. Hooguit nog even snikken, diep in de nacht terwijl je plots wakker schrikt en koortsig zweet van je voorhoofd en je wangen lekt. Als de dauwdruppels die in de ochtend aan het gras hangen. En dan de kinderen, de kleine, guitige meisjes die je ongewild voor schut zetten, die niet half weten hoe lief en uitdagend ze wel zijn in hun korte, gebloemde rokjes-)

Toen begon het gruwelijke werk van het slepen met de dode, opengereten dieren waaruit het vet vakkundig werd weggesneden. Bert was weerom de man van de dag. Hij brak het onklopbaar gewaand record dat lang geleden door Marc was gevestigd. Hij sleepte met de elektronische haak op vier minuten tijd zeven karkassen van platform A naar platform B, wat hem zelfs een schouderklopje van Hubert De Grote Baas opleverde. Hubert die heel even binnenwipte en dan weer weg moest om te gaan ‘onderhandelen’ met de mannen van de dierenbescherming. In het duurste restaurant van de stad, zijn koffer

lag vol cadeautjes om dat tuig om te kopen en weer enkele maanden zeker te zijn dat er geen controles zouden uitgevoerd worden.

Achter de rug van Hubert De Grote Baas stak Bert achteloos een nieuwe sigaret op die hij langzaam oprookte. Niemand die wat durfde te zeggen. Hij mikte het peukje met zijn wijsvinger in een van de karkassen en keek Bernard brutaal aan.

“Wel? Scheelt er iets?”

Bernard keek de andere kant uit, de kop tussen de schouderbladen.

En nog steeds was er die zoete, weeë geur van bloed die in zijn neus binnendrong en naar zijn keel greep.

Was dit voortaan zijn leven, deze vreemde, verdwazende aaneenschakeling van op elkaar gelijkende dagen met daartussen de nacht die telkens weer even duister als eenzaam was? Vormde dit niet zijn grootste straf, dit zinloze wachten op een beter leven, zonder een reden te hebben om thuis te komen?

Thuis, hij kon wel grienen met het woord. De barak waar het altijd veel te koud of te warm was, daar waar het mos op de muren groeide en de pin ups niet eens wilden blijven hangen. Waar de muziek uit het gammele radiootje van de rommelmarkt klonk alsof ze vanonder water kwam, en waar de ijskast al wekenlang haperde.

“Wel jong Bernard, dat is nogal eens iets anders dan voor een klas te staan hé!” lachte Bert, het vuil crapuul. Bernard keek niet eens op. Eén kogeltje, meer was niet nodig voor dit tuig.

Ook Marc, de huichelaar, vond het tijd zijn duit in het zakje te doen.

“Ja, zo’n school met allemaal lieve kindjes!”

Tezelfdertijd, wist Bernard, kon Marc zichzelf wel vervloeken omwille van deze vreselijke woorden. Hij negeerde het wanhopige knikje van Marc: ik meen dat niet, wat weet je toch? Bij mij is je geheim veilig.

“Oei,” deed de ploegbaas alsof hij bang werd, “ons ventje is op zijn teentjes getrapt, straks doe ik het nog in mijn broek!”

Was het nodig dat Bert hierbij zijn vette lippen vooruitstulpte, in een grijns vol leedvermaak?

Bernard toch, zei Marc tot zichzelf, de vuisten machteloos in zijn broekzakken gebald, doe niet stom.

“Tempo jongens!” riep Bert goedgemutst, nadrukkelijk in de richting van Bernard kijkend. “De beestjes wachten!” En dan die eeuwige,